

Sygn. akt II KK 341/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie T. J.

obwinionego o czyn z art. 96 § 3 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 grudnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
(PK IV Ksk 2890.2017)

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt III W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem nakazowym z 13 czerwca 2017 r., uznał T. J. za winnego tego, że „do dnia 9 czerwca 2016 r., to jest w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania do wskazania użytkownika pojazdu, wbrew ustawowemu obowiązkowi, jako właściciel pojazdu marki Mercedes – Benz o numerze

rejestracyjnym (...), nie wskazał na żądanie upoważnionej do legitymowania instytucji – Straży Miejskiej, komu powierzył przedmiotowy pojazd do kierowania lub używania w dniu 1 maja 2016 r. około godziny 13.10 na ulicy T. v/v 4 w W.". Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się 30 czerwca 2017 r.

Kasację od prawomocnego wyroku nakazowego w całości na niekorzyść obwinionego złożył, na podstawie art. 112 k.p.w., Prokurator Generalny. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa procesowego, to jest art. 504 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.w. oraz 105 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 k.p.w., polegające na skazaniu obwinionego wyrokiem nakazowym za popełnienie opisanego w nim czynu, bez wskazania zastosowanych przepisów Kodeksu wykroczeń i bez wymiaru kary, a następnie na niedopuszczalnym w trybie art. 105 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 k.p.w. dokonaniu korekty wydanego orzeczenia poprzez zmianę jego części dyspozytywnej – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługiwała w całej rozciągłości na uwzględnienie.

Brak wskazania w zaskarżonym wyroku nakazowym zastosowanych przepisów Kodeksu wykroczeń i rozstrzygnięcia o karze trafnie uznany został przez autora kasacji za rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, to jest art. 504 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.w.

Wolno przypuszczać, że przyczyną tak rzucającej się w oczy wadliwości kwestionowanego wyroku nakazowego było niedopatrzanie. Nie uprawniało to jednak do korygowania orzeczenia w trybie przewidzianym w art. 105 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w. Przypomnieć warto, że sprostowanie oczywistej omyłki nie może polegać na ingerowaniu w merytoryczną treść wyroku, np. na dodaniu elementów pominiętych w trakcie wyrokowania (zob. wyr. SN z 11 kwietnia 2013 r., V KK 19/13). Ugruntowane jest też zapatrywanie prawne, że sprostowanie w tym trybie merytorycznej treści wyroku stanowi czynność *ex ante* nieskuteczną, to jest nie mogącą wywołać skutku, jaki wiąże się z tą czynnością (zob. wyr. SN z 3 czerwca 2015 r. III KK 79/15, OSNKW 2015, z. 10, poz. 87).

Z tych wszystkich racji, uznając kasację za w pełni zasadną, należało wydać orzeczenie o charakterze kasatoryjnym (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.).

r.g.